

Въ ученическия ми карнетъ, гдѣто съмъ записвалъ споменитѣ си, за неговото идване имамъ слѣдующата характеристична и интересна бѣлѣжка (стр. 22 и 23): „На 20 Декемврий 1846 бѣ недѣленъ день когато влезе Аѳанасій Митрополитъ въ Търново. Сички християни излѣзоха въ срѣтенieto му, подобно колкото бѣхме ученицы въ У. излѣзнахме вѣнъ отъ града водени отъ двамата си учители, като повърхността на земята бѣше покрита съ снѣгъ. И като достигна до насъ, възнасихме: На многая лѣта владыко! Изъ между това той като благославяше народа, запрѣ коня си, и като си подаде двѣте ржѣ, притискуваха се християните да ги цѣлуватъ, сегне отиде право въ Митрополіята. Слѣдъ малко достигна празникъ-а на С. Атанасія, именъ день на митрополита. Той повыка сичкитѣ началници градскіи, въ които и баща ми, да празнуватъ день-а му и да му чиститятъ достойнството. Подобно и двамата ни учители това направиха, като зеха съ тѣхъ си до 10 свои ученицы, въ които бѣхъ и азъ, ніе бѣхме средство на тѣхните похвалы, които щеха да му въздадатъ, сир. Г. Учитель Пеню бѣ съчинилъ една пѣсенъ, която бѣхме научили за да му я пѣемъ. Като влѣзохме въ владиковата стая, дѣто бѣха сичкитѣ призваны граждани, първо се поклонихме и като му цѣлунахме ржжъ, нарѣдихме се чинно и я испѣхме:

Аѳанасій Иерархъ, съ добаръ и съсъ благъ наравъ.
 Аѳанасій свыше званъ; и отъ Бога предизбранъ.
 За Българія вѣнчанъ и въвъ Търново посланъ.
 Тихъ и благонаравенъ, Митрополитъ поставенъ.
 Аѳанасій святитель, топлий къ Богу служитель.
 Пастыръ кротокъ и смиренъ, къ добримъ дѣломъ

[дерзновенъ.

Съсъ добрины доволенъ и съсъ духъ благосклоненъ.
 Отъ добрины неоскуденъ, за стадо си събуденъ.
 Катъ орелъ го запазва, предстатель му изилязва.
 Общій благожелатель и христьянски предстатель.

И той като се благодари, дари ни секого отъ насъ по 10 гроша. — Бѣлѣжката ми по на долу разказва за даденото вечерта „увеселително пиршество“ на гражданитѣ, на което пакъ семи пѣли тая и друга пѣсни, та семи получили още по 10 гр. отъ владиката; а гражданитѣ играли и хоро.